

hij met zoo iets bij haar niet verder komt, steigert zij spaansch: „Tu n'as qu'à t'en aller. Va-t-en.” Hij herkent dat verrukkelijk gezichtje met de in slaap vallende oogen niet meer en zooals zij van hem, denkt hij van haar dat zij zich nu eerst laat kennen. Irreke laat hij op haar kamer aan haar lot over omdat hij vrij wil zijn en hier heeft hij zich aan deze spaansche zebra laten binden. Wat kan hem verdomme haar soliede zaak schelen, hij kan alleen ook aan geld komen.

Zoo vlamt de twist bliksemsnel hoog op. Zij beweert maar dadelijk hem van de straat opgeraapt te hebben. Had hij soms een positie, had hij iets op zak dat niet bij haar op het kantoor verdiend was? Geen knop! „Neen,” zegt hij, „want ik had niet gestolen, ik had geen bankroetier afgestroopt.” Daarop dreigt zij zonder meer hem met den revolver in de hand uit haar appartement te jagen en inderdaad, zij heeft daar in een lade een revolvortje liggen. Het is prachtig zooals zij hijgt en bliksemt, een vrouw, een spaansche vrouw, in de film doen ze dat niet mooier. Slank is zij en zoo fijn van leest. Háár verrukt het, dat hij pal blijft staan. Zij zwijgen een kort oogenblik. Dan fluistert hij hartstochtelijk dat zij rap moet schieten, want anders. . . . Hij nadert haar met bruischend bloed.

Maar als zij elkaar loslaten, staan zij op uit een verzoening die de verwijdering niet ophief. De gesproken woorden keeren terug, hij verwijt zich den eersten stap te hebben gedaan en voelt zich brave echtgenoot, sukkelte zonder positie of centen. Als zij op zijn schoot wil komen zitten, staat hij op en zegt eens even de stad in te gaan. Zij is niet heel gerust en gaat mee. Zij vervelen elkaar den ganschen avond en hij komt aan haren arm thuis, als een keffer aan zijn leeren bandje.

Op het kantoor surveilleert zij hem nog stipter dan anders, ja zij wordt een werkende vrouw zooals zij gezegd had, maar hoe veiliger zij haar zaken bijhoudt, des te zekerder raakt zij den man kwijt. Schijnbaar onschuldige vraagjes prikkelen hem als wantrouwen en waar zij weigert risico te loopen, hindert zij zijn initiatief. Hij geeft van langsom minder rendez-vous op het kantoor en ontmoet klanten zonder haar in de stad. Zaken waarvan zij lucht gekregen heeft, stelt hij als gevaarlijker voor dan ze zijn, zoodat zij er zich niet aan waagt en als zij meent dat ze van de baan geschoven zijn, doet hij ze voor eigen rekening. Het gaat hem goed. Hij amuseert zich met de domheid, de schraapzucht, de principen.

Een van zijn beste klanten is b.v. een oude baron d'Herbalie de Floreffe, dien hij stroopt met een terrein van zeventig hectaren heide. Hij heeft daar een optie op en binnen de vijf jaren zal de industrie goud bieden voor die terreinen, zweert hij. Als het lukt brengt het hem vijf staatsjaarwedden op. De baron neemt verwonderlijk traag zijn besluit, want met het altijd even goed gehumeurd en vriendelijk Henriken wordt het leven weer interessant. Mevrouw de Barones weet sinds 40 jaren dat hij altijd met grootste onder-